

THE STADIUM

Stegen är lätta över Zeustemplets grus, det röda, blodfyllda,
som burit löparens smärta genom lysande, vita tempelgångar.

Nu vidtar en stegsättning mellan det nya och gamla, mellan
bilens självklara arenor och mina fotsulors sökande fästen.

Mina steg blir vilsna. Antikens levande helgedomar har försvunnit
in i en avgasdimma, fylld av fukt och eroderad marmor.

Vid foten av Ardhitoskullen finns min räddning. Vid en flod,
som för länge sedan förlorat sin riktning, här stannar jag upp.

Ilissos osynlig vattenåder bär till arenan. Marmorbänkar lyser
utefter skyndsamma steg och löpares lungor vibrerar i ljuset.

På mitt marmorstadium har tiden samlats över löparbanors
sträckta hals, för att i de den snäva kurvan föra med strama tyglar.

Nygrekiska ungdomar befolkar platsen, tar den i besittning
och springer organiserat mellan tidens uppställda klockor.

Ännu finns rekord att vinna utefter långsidans solgass.
Läktarfolket från Korint, Tessaloniki och Filippi applåderar.

Plötsligt har jag sprungit in i en tid som jag inte behärskar.
Ett antal ordningsvakter betraktar mig med misstänksamhet.

Ändå har jag känt suget från Olympiastadions lunga; blandat
mig med det DNA som en gång sprang här till gudars ära!

Hans-Evert Renérius